

Al·leluia

Glohen a Deu

Galm, al·leluatics

" He sentit com la ven de una gran trompeta, i com la ven de grans trons que deien: al·leluia, perquè el Genzor nostre Deu omnipotent ha pres possessió de son regne: Apoc XIX, 6

Regle V: "Durant la persecució del van dal a l'apica, es barbes entenen en una ijeria, i el lector va esser sent en la gorja merta, cantant al·leluia."

En regle VI el papa st. Gregori diu una relat: Vet qui que la llengua des bictus que subia fins allavors nins cridar en una llengua barbara ha començat ja a fer rezonar l'al·leluia en el divi ofici.

[Al·leluia una de les peces de la litúrgia primitiva que ha subsistit a través tot el temps.

La mare ha rigut l'Amor, tot
 ptre l' sacrifici; la sublim potència
 porta la joia de dues creacions: l'alegria
 virginal, primera: la ^{crea} ~~habla~~ ^{gracia} de la ~~joia~~ ^{gracia}
 de la Redempció: creat i recreat ha rigut l'home,
 entre es dues creacions, neixen l'altisme
 de la caiguda: el major miracle i ~~irreparable~~
 es la Redempció pel Crist Verb de Deu fet
 home. I tu al cel·lula en portes tot el
 sentiment i l'alegria.

Jubilus jubilare vol dir mímica
 sense paraules; i mímica sense paraules
 es més culta del raonar i del comprendre,
 es possessió del be que'l cor demana,
 es explai de lo infinit que germina
 en nostra ànima; es el clam del esperit
 al més culta que es cida; mes culta
 de lo real qu'ens volta; enver la ^{super} ~~stea~~
 Citat absoluta qu'el cor angora.

St. Agustí no deixa verborament
 i antianament: "El que jubila no pronun-
 cia mots, clama un cant de joia sense
 paraules. Es la veu del cor radiant d'alegria,

L'anomena subtils lo que les priants,
vilsobes, i lletres no poden expressar

L'al·luia en la litúrgia ^{de Gregori} primitiva, semblava
era un cant lliure de text, exuberant
de sons voladors. St. Gregori el Gran
la reformat i' donà que d'allavors datà
la aplicació de un verset per invitació
al record i la execució dels melismes.
Segons St. Gregori se cantava. De plebs ja
en el restu cant, un volum abans al·luia en
les lectures, cada dimensió de l'any alluia,
era la resposta del poble a la predicació del
volunt. En la església grega, el choral
coïson com a l'anomena, era present per
tots els missos fins al dinar i tant
a les misses dels morts. Avuy dia encara

En la liturgia actual conserva el seu lloc en la missa. Sembla formar part de la liturgia dels primers cristians en la ~~con~~ ^{apart} eucaristia, que en les línies generals no era sinó que la liturgia personal jueva.

Antes de St. Jeroni solament se cantava a el temps personal; i encara sembla que hi hagués època que no mes se cantés en el dia de Pasqua.

Primerament l'al·leluia era tot un versicle després i hi afegí un verset per facilitar la execució.

En els segles IV i V els mots eren enterrats al cant de l'al·leluia; les litúrgies grega i galicana conservaren aquest us. Fora de la missa l'al·leluia es omplea com antífona, amb responsois irregularment en temps personal.

Potrei és cristians jueus hant
enumerant a la Sinagoga qualque
melodia al·leluiana que pot haver
arribat ben a nosaltres.

El cant d'Al·leluia és pare
l'arranjament dels llibres és mani-
vers i el còdex de l'any en el
te mar, i ab aquest act els
caldats cristians portem a la guerra.
Però en aquests principis ha vingut
el litúrgic.

Jubiles - jubilate

Profundes poramls de St. Agustí
volue els cant melismes
a El que jubila no pronuncia
~~profundes~~ ^{profundes} se clama un cant de joia
sense poramls. És la veu del cor radiant
d'alegria, esperantse en expressió l'aspecte
quin sentit no compreu. I home
quan no cap la seva alegria fins en

~~Dinendes Sant i en les miseres del~~
~~Morts~~

fenian prescrita pel

7
con esclata e exultancia
de lo veu reure puenda: tant
jau deix, tant replé' esta de lo gran
joig que no pot aplican als
parauls lo que son. "

" I aquí començà mes aquesta
exclamació: ¡pública viria al Deu
i nefable! Ell es ^{inefable} inexpressable,
~~perque' el Benigne es~~ que no
pot ser dit: I si no pot ser dit
) callor tel no pots, que t' torn
per uns qu' t' arribi, i' aleri
reure puenda (mesquines) i que la in-
mensa força corrip el món
de les vilaltes;

de la caída; La Redención es la
recreación, es el gran milagro inefable,
es la mayor de lo mayor ---

7
manas mult apropiat pe-
lignu i detetren a la prima
crupenta.

el instrument del culte liturgique
abusos que tenien con origen en els
pobles orientals.

El element primitiu del cant
cristià era: modulats diatòniques,
segons Gastoné, en els cant extrets o
imitats de les sinagogues, escales
de la la de do o de fa, present
usen aquestes escales la modulació
per medi del 2.º etc.

El llenguatge primitiu fou el
grec ~~ant~~ entrant el llatí fins
la decadència de la influència de
la civilització helènica. Fins al
segle III no's pot constatar la exis-
tència de la litúrgia llatina.

Les formes melòdiques del cant cristià després
de la conjunció de la influència hebrea a la
grega se poden resumir en: cant recitatiu
tallat o no per paratíes vocalitzats o cori
completament vocalitzats derivant de la pro-
cedència oriental; cant silàbic de me-
lodia ben ordenada, en el que els diversos
elements se equilibren de certa simetria declarant
la procedència hel·lenica. (Gastoné Pag. 44)

